

Programma Presentatieconcert CD Sleeplessness

Liederen van Nikolai Medtner (1880-1951)
7 februari 2021 vanuit Philharmonie Haarlem
Ekaterina Levental, mezzosopraan
Frank Peters, piano
www.nikolaimedtner.com

Ik hield van u/ I loved you well op. 32 no. 4

Spaanse Romance/ Spanish Romance op. 36 no. 4

Aan een mijmeraar/ To a Dreamer op. 32 no. 6

Slapeloosheid/ Sleepless op. 37 no. 1

Jij nachtwind, waarom huil je zo?/ Night Winds op. 37 no. 5

Elegie/ Elegy op. 45 no. 1

De Engel/ The Angel op 1 bis

From: Suite Vocalise op. 41 no. 2
Introduzione: Allegretto Espressivo
Gesang der Nymphen

Serenade op. 52 no. 6

Opus 32 no. 4

Ik hield van U

Alexander Poesjkin/ ©Hans Boland

Ik hield van U. De tijd verstreek, maar bluste
Mijn liefde niet geheel en al misschien;
Toch moet zij u niet langer verontrusten,
Want ongelukkig wil ik u niet zien.
Ik hield van u. Ik zweeg en was onmachtig,
Door schroom gekweld, door jaloezie verblind.
Ik hield van u zo teder, zo waarachtig:
Bid God dat u ooit weer zo wordt bemind.

Opus 32 no.4

I loved You Well

(A. Pushkin/ ©Henry S. Drinker)

I loved you well, and still I think I love you,
a latent spark yet smould'ring in my heart.
Let not, however, this be on your conscience,
to mar your peace, or cause you any smart.
My love for you was silent, yes, was hopeless,
With torture racked, now jealous and now shy.
But yet I doubt if God in Heav'n will send you
another love as pure and true as I.

Opus 36 no. 4

**Spaanse Romance op. 36 no. 4
Alexander Poesjkin/ ©Hans Boland**

Guadalquivir!
De zefier zucht,
De avondlucht
Is lauw,
En blauw
Is de rivier.

Laat de maan de hemel kronen!
Stil eens, hoor je die gitaar?
Zie je dat balkon? Zou daar
Niet een Spaanse schone wonen?

Guadalquivir!
De zefier zucht,
De avondlucht
Is lauw,
En blauw
Is de rivier.

Engeltje, kom buiten zonder
Manteltje, het is niet koud,
Steek een voetje, schattebout,
Door de spijltjes, kom, mijn wonder.

Guadalquivir!
De zefier zucht,
De avondlucht
Is lauw,
En blauw
Is de rivier!

Opus 36 no. 4

**Spanish Romance
(A. Pushkin/ ©Henry S. Drinker)**

The night is still,
a soft breeze blows.
by field and hill
the river flows.

Bright the moon, with golden aura.
Silence! Hark! Guitars I hear!
See the lovely young senora
On her balcony appear.

The night is still,
a soft breeze blows.
by field and hill
the river flows.

Doff your gay mantilla; veiling
Beauty fair as fairest rose;
thru the latticed iron railing
let there peep your little toes.

The night is still,
a soft breeze blows.
by field and hill
the river flows.

Opus 32 no. 6

**Aan een mijneraar op. 32 no. 6
Alexander Poesjkin/ ©Hans Boland**

Je hartstocht is vol smart- waarvan je wilt genieten.
Jij, die je hersenspingsels laaft
Aan koud vuur, vindt het fijn om tranen te vergieten,
Te kwijnen als je diep je stil verdriet begraaft.
Geloof me, mijneraar, onkundig van het leven:
Jouw zelfkwellling wordt niet door liefde ingegeven.
Wanneer je haar in al haar gruwel had ontmoet,
Indien haar waanzinsgif gebrand had in je bloed,
Als je van uur tot uur in bed had liggen smachten
Omdat je tevergeefs, door zielennoed geprangd,
Naar rust- naar schijnrust - had verlangd
In trage, slapeloze nachten,
En als je vruchteloos, in blinde razernij,
Je kussen had omhelsd, gesnikt had in je deken,

Opus 32 no. 6

**To a Dreamer
(A. Pushkin/ ©Henry S. Drinker)**

To surge in passion's mighty throes is your
enjoyment,
with bitter tears to moan your plight,
imagined ecstasy your favorite employment,
to nurse despondency is your supreme delight.
Believe me, you indeed are but an idle dreamer,
you who but toy with loving are a mere blasphemer;
if love itself should ever chance to seize your soul,
to coil about your heart with pow'r beyond control,
if once its venom in your blood and veins were
seething,
if you yourself should ever truly feel its might,
and lie and yearn the whole long night,
with sleepless eyes and fevered breathing,
if you should come to know the agony of love,

Dan had jou deze mijmerij,
 Geloof me, loos en leeg geleken,
 Dan zou je huilend knielen voor
 Je ongenaakbare beminde
 En sidderend als een ontzinde
 De hemel smeken om gehoor:
 'Laat, goden, in mijn geest toch weer het daglicht
 schijnen,
 Ik hield van haar. Wees mij genadig en bevrijd
 Mij van de beeltenis die naar de afgrond leidt.'
 Maar noch dit beeld, noch ook jouw liefde zou
 verdwijnen:
 Die zwarte nacht kent geen respijt.

and from your eyes the scalding tears were
 really streaming,
 believe me, you would have an end of make-believe
 and idle dreaming.
 Then, humble, meekly suppliant, and shorn
 of all your tinsel armor,
 you'd kneel before your haughty charmer,
 and pray to all the gods above:
 "Ye gods, I pray you give me back my reason,
 that I no longer do or say I know not what.
 Have mercy on me, pity my unhappy lot."
 And yet, though love may be forgotten for a season,
 't will never really be forgot.

Opus 37 no. 1

Slapeloosheid

Fjodor Tjoettsjev / ©Matthias Konecny

De klok slaat zijn eentonige slagen,
 Het wordt een langdradig nachtverhaal!
 In een taal die voor iedereen uitheems is
 maar toch verstaanbaar, net het geweten!

Is dat wat afstandelijk
 het zwijgen van de wereld gadesloeg,
 het dove gekreun van de tijd,
 onze profetische afscheidsstem?

We verbeelden ons: een verweesde wereld
 Geboeid door onweerstaanbare Verdoemenis -
 En wijzelf, in het strijdgewoel zijn we
 door alle natuur in de steek gelaten

En het leven staat ons aan te staren
 Als een schim aan de rand van de aarde
 Die met onze generatie, onze makkers,
 verdwijnt aan de grauwe horizon...

Een nieuw, een jong geslacht
 is reeds onder de zon verzezen
 En wij, makkers, en onze tijd
 Ze zijn ons allang vergeten!

Maar héél soms, in het troosteloze ritueel
 Dat om middernacht volbracht wordt
 Slaagt de metalen grafstem erin
 Ons te betreuren.

Opus 37 no. 1

Sleepless

(F. Tyutchev/ ©Henry S. Drinker)

Monotonous the hours toll,
 a weary tale for all who read it:
 like conscience, clear to ev'ry soul,
 yet strange to them who fail to heed it.

Who is there of us has not heard
 its voice, thru endless hours of waiting,
 in silence, tense and suffocating,
 the moan of Time's prophetic word?

One well might think that orphaned nature
 beneath resistless fate were prone,
 and we, at war with all creation,
 deserted, have been left alone.

And all our life is clear before us,
 a ghost upon the brink of space,
 and with our age and our companions,
 is vanishing, to leave no trace.

A new young tribe, in vigour growing,
 has meanwhile blossomed in the sun,
 while we, our time, our friends and neighbours,
 are swallowed in oblivion.

With weary repetition rolling,
 the hours sound their dreary knell,
 a melancholy cadence tolling
 for us and ours a sad fare-well.

Opus 37 no. 5

О чём ты воешь, ветер ночной?..

(А. Фет)

О чём ты воешь, ветер ночной?
О чём так сетуешь безумно?..
Что значит странный голос твой,
То глухо жалобный, то шумный?
Понятным сердцу языком
Твердишь о непонятной муке —
И ноешь и взрываешь в нём
Порой неистовые звуки!..

О! страшных песен сих не пой!
Про древний хаос, про родимый
Как жадно мир души ночной
Внимает повести любимой!
Из смертной рвётся он груди,
И с беспредельным жаждет слиться!..
О! бурь заснувших не буди —
Под ними хаос шевелится!..

Opus 37 no. 5

Night Winds

(F. Tyutchev)

And why your moaning, winds of night?
Of what do you complain so madly?
What means your eerie voice of fright?
that cries now harsh and now so sadly?

In words that speak to heart and soul
you tell of suffering unending;
again, with blast beyond control,
you groan and wail with voice heart-rending.

O sing you not such direful songs,
of worlds in ferment at creation!
How hungrily the dark soul longs
to hear these tales of desolation.

It yearns to leave this mortal breast,
with all the Infinite uniting.
Wake not the storms, but let them rest,
beneath is Chaos, dire and blighting!

Opus 45 no. 1

Slapeloosheid

Fjodor Tjoettsjev / ©Matthias Konecny

De klok slaat zijn eentonige slagen,
Het wordt een langdradig nachtverhaal!
In een taal die voor iedereen uitheems is
maar toch verstaanbaar, net het geweten!

Is dat wat afstandelijk
het zwijgen van de wereld gadesloeg,
het dove gekreun van de tijd,
onze profetische afscheidstem?

We verbeelden ons: een verweesde wereld
Geboeid door onweerstaanbare Verdoemenis -
En wijzelf, in het strijdgewoel zijn we
door alle natuur in de steek gelaten

En het leven staat ons aan te staren
Als een schim aan de rand van de aarde
Die met onze generatie, onze makers,
verdwijnt aan de grauwe horizon...

Een nieuw, een jong geslacht
is reeds onder de zon verzezen
En wij, makers, en onze tijd
Ze zijn ons allang vergeten!

Opus 45 no. 1

Elegy

(A. Pushkin)

I love your secret hidden flowers,
your twilight that so mystic gleams,
O poetry, thou gift of Heaven,
well-beloved child of blessed dreams.
You poets tell us that the shadows,
pellucid band from Lethe's firth,
descend again to seek the places
which were most dear to them on earth.
Unseen they visit haunts beloved,
a sleeping loved one each attends,
and in a vision thus appearing,
they comfort their deserted friends.
They wait, these loved ones in Elysium,
these shades with life immortal blest,
as mortals at a fam'ly banquet
await a tardy, welcome guest.

But yet, mayhap, this, too, is dreaming;
perhaps, when in my burial shroud,
I will forget all earthy feelings,
and all of which I am so proud.
Perhaps, where all is clothed in glory,
in beauty that cannot decay,
the sacred flame that shines eternal
will burn the thought of earth away,

<p>Maar héél soms, in het troosteloze ritueel Dat om middernacht volbracht wordt Slaagt de metalen grafstem erin Ons te betreuren.</p>	<p>my soul will lose life's transient image, 'mid all the beauty there above, know not regret, nor joy, nor yearning, forget the bitter pangs of love.</p>
<p style="text-align: center;">Opus 1 bis</p> <p style="text-align: center;">De Engel Michail Lermontov/ ©Kees Jiskoot</p> <p>Een engel vloog hoog langs de hemel bij nacht En zong er zijn liedeken zacht; De sterren, de wolken tezamen, de maan Zij hoorden dat vrome lied aan.</p> <p>Hij zong van de zielen die zondeloos zijn Geboren in 's hemels domein, Van God in den hoge-, zijn loflied was vrij Van iedere huichelarij.</p> <p>Hij hield in zijn arm een jong zieltje geklemd, Voor een wereld vol treurnis bestemd; De klank van zijn lied bleef dat jonge ding – zij Het woordeloos – steeds levendig bij.</p> <p>Het heeft hier ter aarde veel lijden geduld, Van wond're verlangens vervuld; Geen enkele zeurige, wereldse zang Verving ooit die hemelse klank.</p>	<p style="text-align: center;">Opus 1 bis</p> <p style="text-align: center;">The Angel (M.Lermontov/ ©Evgeny Bonver)</p> <p>The angel was flying through sky in midnight, And softly he sang in his flight; And clouds, and stars, and the moon in a throng Hearkened to that holy song.</p> <p>He sang of the garden of God's paradise, Of innocent ghosts in its shade; He sang of the God, and his vivacious praise Was glories and unfeigned.</p> <p>The juvenile soul he carried in arms For worlds of distress and alarms; The tune of his charming and heavenly song Was left in the soul for long.</p> <p>It roamed on earth many long nights and days, Filled with a wonderful thirst, And earth's boring songs could not ever replace The sounds of heaven it lost.</p>
<p style="text-align: center;">Opus 52 no. 6</p> <p style="text-align: center;">Serenade Alexander Poesjkin/ ©Hans Boland</p> <p>Ik sta, Inezilla, Beneden en wacht: Doe open! Sevilla Geniet van de nacht.</p> <p>Geen mens houdt me tegen, Ik vrees geen gevaar. Vertrouw op mijn degen, Mijn cape, mijn gitaar.</p> <p>Je bent toch nog wakker? Papa is naar bed – Ontwaakt hij, de rakker, Dan krijgt hij zijn vet.</p> <p>Je bent, mag ik hopen, Alleen?... Maak een touw Van lakens en slopen.</p>	<p style="text-align: center;">Opus 52 no. 6</p> <p style="text-align: center;">I am here, Inesilla (A.Pushkin/ ©Michael Berridge)</p> <p>I am here, Inesilla, I am here 'neath your window, Sevilla is shrouded in gloom and in sleep.</p> <p>Equipped for my venture, wrapped up in a cloak, with guitar and with sword I am now 'neath your window.</p> <p>Are you sleeping? my guitar shall rouse you from sleep, if the old man awakens I'll fix him at once.</p> <p>Let down the rope ladder that leads to your window... Why so slow? Can it be</p>

Wat treuzel je nou?

Ik sta, Inezilla,
Beneden en wacht:
Doe open! Sevilla
Geniet van de nacht.

that a rival is there?

I am here, Inesilla,
I am here 'neath your window,
Sevilla is shrouded
in gloom and in sleep.

Copyright vertalingen Hans Boland ©Papieren Tijger
www.nikolaimedtner.com